

Şahs-ı Mânevînin Âzâları ve Hasseleri

Risâle-i Nûr hizmetinin ihlâs, sadâkat ve tesânüd sıfatlarından tezâhür eden bir şahs-ı mânevîsi olduğunu biliyoruz. Bu şahs-ı mânevînin de çok kerametlere mazhar olduğunu okuyoruz. Şöyle ki; "Evet, velâyetin kerameti olduğu gibi, niyet-i hâlisânın dahi kerameti vardır. Samimiyetin dahi kerameti vardır. Bahusus, lillâh için olan bir uhuvvet dairesindeki kardeşlerin içinde, ciddî, samimî tesânüdün çok kerametleri olabilir. Hattâ şöyle bir cemâatin şahs-ı mânevîsi bir veliyy-i kâmil hükmüne geçebilir, inâyâta mazhar olur. İşte, ey kardeşlerim ve ey hizmet-ı Kur'ân'da arkadaşlarım! Bir kaleyi fetheden bir bölüğün çavuşuna bütün şerefi ve bütün ganimeti vermek nasıl zulümdür, bir hatadır. Öyle de, şahs-ı mânevînin kuvvetiyle ve kalemlerinize hâsıl olan fütûhattaki inâyâtı benim gibi bir biçareye veremezsiniz.[1]"

Böylece çok söze ihtiyaç duyulmadan Bedüzzamân Hazretleri gerekli izâhları yapmıştır. Bu hizmet-i Kur'âniyede bulunanlar şahsî kerâmetleri aramazlar ve beklemezler. Hatta hizmetlerini bu tür şeylere binâ' etmezler. Ancak hizmetteki niyet-i hâlisânın kerameti vardır ve yaşanan hâdiselerle de sabittir. Bu kerametler ve fütûhatlar ise o şahs-ı mânevîye aittir. Kimse inhisar altına almaya da çalışmamalıdır.

Risâle-i Nûr talebeleri bütün mahâreti Risâle-i Nûrun şahs-ı mânevîsine ve onun âzâ ve hasselerine bırakırlar ve ene yerine nahnü hakîkati ile mukâbele ederler. Bu mânâda Bedüzzamân hazretleri ne kadar güzel ifâdelerle konuyu vuzûha

kavuşturmuştur. Ta'kîb edelim. "Risâle-i Nûr şakirtleri, *ene*'yi, *nahnü*'ye tebdil ettikleri, yani enâniyeti bırakıp, Risâle-i Nûr dairesinin şahs-ı mânevîsinin hesâbına çalışması, *ben* yerine *biz* demeleri; ve ehl-i tarîkatın fenâ fi'ş-şeyh, fenâ fi'r-resul ve nefis-i emmâreyi öldürmek gibi riyâdan kurtaran vasıtaların bu zamânda birisi de fenâ fi'l-ihvan, yani şahsiyetini kardeşlerinin şahs-ı mânevîyesi içinde eritip öyle davrandığı için, inşâallah, ehl-i hakîkatın riyâdan kurtulmaları gibi, bu sırta onlar da kurtulurlar.[2]" Evet, çok güzel ve büyük bir hakîkat. " *Ene*'yi, *nahnü*'ye tebdil etmek" ve "*ben* yerine *biz* diyebilmek".

Şahs-ı mânevî için aşağıdaki ifâdeler de hakîkaten bütün müşküllerimizi çözüyor diye düşünüyorum. Hatta yıllardır Risâle-i Nûrlara muhatap olanların hizmet tarzları noktasında kullandıkları şahıs endekli ifrat cümlelerin ne kadar tekellüflü ve zorlamalı olduğunu görüyoruz. Eğer mes'eleyi şahs-ı mânevî noktasından Üstâd'ımızın îzâhları çerçevesinde anlamaya ve değerlendiremeye gayret edebilseydik zâhiri ayrılıkların acısını bu derece hissetmemiş olabilirdik. Ancak yine de Risâle-i Nûrlar terbiye ve irşad vazîfesini ifa etmiş ki bu ayrılıkları maksatta birlik olarak kabûl etmişiz ve o maksatta birliğe hizmet etmekte vesîlelerin ve vasıtaların farklı olduğunu görmüşüz. Değerlendirmelerimizi de her zamân bu maksat birliği noktasında yapmaya gayret etmeliyiz. Çünkü "Ey dinî cemiyetler! Maksadımız, dinî cemâatlar maksatta ittihad etmelidirler. Mesalikte ve meşreplerde ittihad mümkün olmadığı gibi, câiz de değildir. Zira taklit yolunu açar ve "Neme lâzım, başkası düşünsün" sözünü de söylettirir.[3]" hakîkati rehberimiz olmalıdır.

Burada önemli bir hakîkati daha paylaşmak istiyorum. Bedüzzamân Hazretleri'nin bu noktada bir iddiası vardır." Bir sene bu Risâleleri ve bu dersleri anlayarak ve kabûl ederek okuyan, bu zamânın mühim, hakîkatli bir âlimi olabilir." Ancak bu cümle burada bırakılır ve devamı okunmazsa bizi epey zorlayacaktır. Devamında ise "Eğer anlamasa da, mâdem Risâle-i Nûr şakirtlerinin bir şahs-ı mânevîsi var; şüphesiz o şahs-ı mânevî bu zamânın bir âlimidir.[4]" Evet, mes'eleyi şimdi daha iyi anladık ve rahatladık. Eğer anlamasak da Risâle-i Nûr şakirtlerinin bir şahs-ı mânevîsi olduğu ve o şahs-ı mânevînin bu zamânda bir âlim olduğu ve o âlimin tasarrufunun ise ferîd makâmına mazhar olduğunu biliyoruz.

Bedüzzamân Hazretleri o şahs-ı mânevîyi nazara alıyor ve îzâhlarına bu noktadan yaklaşıyor ve şu cümleyi söylüyor."Sizin kalemlerinizi ise, o şahs-ı mânevînin parmaklarıdır." Burayı tahlil ettiğimizde çok ince sırlar inkişafa başlıyor. Risâle-i Nûr hizmetinde artık şahıs yok ve şahs-ı mânevî var. Öyleyse Üstâd'ın ta'birince Risâle-i Nûrları yazan kalemler, o şahs-ı mânevînin parmakları hükmündedir. Bir insanda nasıl ki parmaklardan başka diğer âzâ ve hasseler var ise Risâle-i Nûr şakirtlerinin şahs-ı mânevîsinde de o kadar âzâ ve hasseler vardır. Nasıl ki el göze, göz kulağa, kulak ise dile hükmetmiyor ve vazîfelerinin önüne tekaddüm etmeyerek muavenetine yardım ediyorsa, elbette ki Risâle-i Nûr hizmetinde de her bir âzâ ve hasse bir vazîfe yapıyor ve o insan-ı kâmil sıfatına layık şahs-ı mânevînin hayatı ve devamı için çalışıyorlar. Göz ele ben görüyorum, sen niçin görmüyorsun diyebilir mi? El göze ben yazıyorum, sen niçin yazmıyorsun diyebilir mi? Hâkezâ... Demek her bir âzâ ve hasse kendi kabiliyeti miktarınca zerre kadar vazîfesinde inhiraf etmeyerek hakîkî maksatları olan neticeye yani bütün ehl-i îmânı sahil-i selamete götürmeye çalışıyorlar.

Evet, şahs-ı mânevî bütün âzâ ve hasseleriyle vazîfesini derûhte ediyor. Bizlere ise sadece bunu hissetmek kalıyor. Bu dâvâda ne yazan çok kârda, ne de yazamayan zarârda. Bu dâvâda ne koşan, neşreden ve okuyan çok kârda, ne de bunları yapamayan zarârda. Ve hâkezâ... Çünkü şirket-i mânevîye çalışıyor. Önemli olan "Emvâl-i uhreviyede sırr-ı ihlâs ile iştirak ve sırr-ı uhuvvet ile tesânüd ve sırr-ı ittihad ile teşrikü'l-mesâi, o iştirak-i a'mâlden hâsıl olan umûm yekûn ve umûm Nûr herbirinin defter-i a'mâline bitamâmihâ gireceği, [5]" sırrının tahakkuk etmesidir.

Şimdi ben, biz olmak zorundadır. Risâle-i Nûrların hayatımıza küllî olarak yansması ve mâkes bulması için önce bu sırta ulaşmamız gerekiyor. Çünkü bu dâvâda artık şahıs yok, şahısların ferdî imtiyazı da yok anlıyoruz. Bütün haseneler şahs-ı mânevînin ve bütün seyyieler ise şahıslarıdır. "Ben ümmî ve kalemsiz olduğum için, sizin kalemlerinizi benim kalemim sayılır." Diyen bir Üstâd'a muhatapız artık. Hâlbuki Üstâd'ımız bütün bütün kalemsiz değildi. Ancak kendisini ümmî telakki ediyor ve kardeşlerinin meziyetleri ile iftihar ediyor ve onların çalışmalarının şahs-ı mânevî havuzuna dâhil olduğunu söylüyor.

İhlâs Risâlesi'nde bu mânâlar şöyle ifade edilmektedir." Çünkü nasıl insanın bir eli diğer eline rekabet etmez, bir gözü bir gözünü tenkit etmez, dili kulağına itiraz etmez, kalb rûhun ayıbını görmez. Belki birbirinin noksanını ikmal eder, kusûrunu örter, ihtiyacına yardım eder, vazîfesine muavenet eder. Yoksa o vücûd-u insanın hayatı söner, rûhu kaçar, cismi de dağılır. Hem nasıl ki bir fabrikanın çarkları birbiriyle rekabetkârâne uğraşmaz, birbirinin önüne tekaddüm edip tahakküm

etmez, birbirinin kusûrunu görerek tenkit edip, sa'ye şevkini kırıp atâlete uğratmaz. Belki bütün istidatlarıyla birbirinin hareketini umûmî maksada tevcih etmek için yardım ederler; hakikî bir tesânüd, bir ittifakla gaye-i hilkatlerine yürürler. Eğer zerre miktar bir taarruz, bir tahakküm karışsa, o fabrikayı karıştıracak, neticesiz, akîm bırakacak. Fabrika sahibi de o fabrikayı bütün bütün kırıp dağıtacak. İşte, ey Risâle-i Nûr şakirtleri ve Kur'ân'ın hizmetkârları! Sizler ve bizler öyle bir insan-ı kâmil ismine lââyık bir şahs-ı mânevînin âzâlarıyız. Ve hayat-ı ebediye içindeki saâdet-i ebediyeyi netice veren bir fabrikanın çarkları hükmündeyiz. Ve sahil-i selâmet olan Dârüsselâma ümmet-i Muhammediyeyi (a.s.m.) çıkaran bir sefine-i Rabbâniyede çalışan hademeleriz. Elbette, dört fertten bin yüz on bir kuvvet-i mâneviyeyi temin eden sırr-ı ihlâsı kazanmakla tesânüd ve ittihad-ı hakikîye muhtacız ve mecburuz.[6]"

Öyleyse ne yapmamız gerekiyor? İşte Bedüzzamân Hazretleri'ndan reçete." Evet, bahtiyar odur ki, kevser-i Kur'ânîden süzülen tatlı, büyük bir havuzu kazanmak için, bir buz parçası nev'indeki şahsiyetini ve enâniyetini o havuz içine atıp eritendir.[7]"

Çözüm için ise âcilen Risâle-i Nûrlarla yüzleşmek, bir murâkabe ve muhâsebe ile arınmak ve Risâle-i Nûrlardaki sırr-ı ihlâs ile keveser-i Kur'ânîye havuzunda tam havuzu elde etmek için erimek ve ondan sonra diğer hizmet cihetlerine hamletmek gerekiyor diye düşünüyorum. Çünkü mes'ele çok nazik, net ve açık olarak gözüküyor. Öncelikle sırr-ı ihlâs ile iştirak gerekmiyor muydu?

Dipnotlar:

[1] Mektubat-2004,s.632,

[2] Kastamonu Lâhikası -2006,s.261,

[3] Hutbe-i Şâmiye-1996,s.105,

[4] Lem'alar-2005,s.404,

[5] Lem'alar-2005,s.399,

[6] Lem'alar-2005,s.391,392,

[7] Lem'alar-2005,s.401,